

И дълго тъй — баша и рожба
прегърнати мълчат.
И дълго, дълго топли сълзи
в очите им блестят.

В миг радиото спря. Далече
отекна тъй гърмеж.
В блена си часовоят трепна,
потънал в мрак и скреж.

Огледа се. Пред него в мрана
елхи, покой и мраз.
Дърветата с качулки бели,
спят в тоя нощен час.

Прекъснатата тиха песен
за дом и мирни дни,
потъна в бездната дълбока
от сняг и тъмнини.

О, топъл дом, сред тая вечер
благословен бъди!
Ти сгря едно сърце войнишко
в студените нощи.

Но